

Jaroslav Petr

OZARK

1.

"Rozdej ozark, Prestone," přikázal Billy Jones malému, hubenému muži asiatských rysů.

Ruka se mu roztrásla slabostí. Pozoroval své klony, jak si berou od Prestona červené tablety, a připadal si, jako kdyby se díval do vlastní tváře v průběhu několika desetiletí.

Billy 1 se dostavil v jedné ze svých saténových vest s pestrým vzorem. Řídnoucí, šedivé vlasy měl pečlivě obarvené na odstín syrového hovězího. Starý, tloustnoucí homosexuál s koketními gesty. Při pohledu na něj se Billy Jones nikdy neubrání obavám, že on sám - biologická předloha tohohle odpudivého tvora, je jen teplouš úspěšně předstírající heterosexuality.

Od Billyho 1 dělilo Billyho Jonese dvanáct roků, Billy 2 byl ještě o deset let mladší. Měl za sebou ale pár divokých období, kdy zkoušel kokain a kdy dokázal denně vypít neskutečná množství neředěné whisky. Díky tomu nevypadal o mnoho mladší než Billy Jones.

I teď si vzal Billy 2 od Prestona svou tabletu ozarku a okázale ji zapil z malé ploché lahvičky, kterou vytáhl z náprsní kapsy. Až k Billymu Jonesovi zavoněla dobrá sladová whisky.

"Billy 2 dostane příště svůj ozark s půldenním zpožděním, Prestone," otočil se Billy Jones na Asiata a Preston se jen mlčky uklonil.

"Proboha proč?"

"Moc piješ, Billy 2. Přeháníš to."

"Ale já si dám jen sem tam frťana! Sem tam si loknu. To je snad normální, ne? Já přeci nejsem alkoholik! Můžu přestat, kdy si vzpomenu!"

"Tak přestaneš teď hned! Nepotřebuju trosky! Potřebuju, abyste byli v kondici a zdraví!"

"Ale půl dne bez ozarku..."

"Na to jsi měl myslet dřív! A už se o tom nebudeme bavit, nebo ti přidám další půlden!"

Billy 2 zplihl.

Billy 5 tabletu rozkousal a při polykání se zakuckal. Tiskl si k uštům kapesník a svíjel se v záchvatech kašle.

Šašek jeden, pomyslel si Billy Jones. Nebyl jsem lepší, když mi bylo třicet. Popravdě řečeno, byl jsem mnohem horší. Panebože, co já jsem se navyvádl.

Při pohledu na Billyho 6 se Billy Jones slabě zachvěl. Jako kdyby se v příjemně vytopeném pokoji udělala na chvíli zima. Chudák kluk. Billy Jones se marně snažil vzpomenout, jak se díval na svět, když mu bylo šestnáct. Je to tak strašně dávno.

"Nepřišel jsem se dívat, jak vám chutná ozark, ale proto, že si to vynutila situace," začal Billy Jones, když i Billy 6 spolkl svou tabletu a Billy 5 utišil záchvat kašle. "Bohužel, vyšetření mého srdce nenaznačilo výraznější zlepšení. Naopak, tomograf ukazuje, že moje věnčité cévy jsou na tom čím dál tím hůř. Jsem dost přesný, Prestone?"

Klony Billyho Jonese strnuly. Jen Billy 2 se nenechal rušit z pohody, kterou přižívil dalším kradmým douškem.

"Bohužel, pane Jonesi," přikývl Preston. "Ukázaly se nové kalcifikované plaky na ramus interventricularis subsinuus a ani stav na ramus circumflexus..."

"Nechtě si tu latinu, doktore," přerušil ho Billy 2. "Je to jasný! Jsme v průšvih! Srdce není ledvina nebo čtvrtka jater. Bez těch můžeme žít..."

"Ve vašem případě bych se stavem jater moc neoháněl," odsekl Preston. "Poslední testy ukazují těžkou cirrhosu!"

"No a co?" odsekl Billy 2 a provokativně si přihnul z placatice.

"Okamžitě přestaňte pít!" zařval Preston.

"Ticho!" Billy Jones praštil do stolu a vzápětí zalitoval, že se nechal unést. Bylo mu na omdlení. Myslel si, že to bude těžké jen poprvé. Když mu před dvaceti lety Preston voperoval srdce Billyho 3, opil se jako čuně, jen co ho pustili z jednotky intenzivní péče. Když dostal před osmi lety plíce Billyho 4, ležel v lihu celý týden. Kristepane, je to tady zase!

"Není naděje na úspěch konzervativní léčbou. Preston vám to potvrdí," pokračoval Billy Jones zadýchaným hlasem. "Jediná šance je transplantace."

"Do prdele!" uklouzlo Billymu 5.

"Je mi to líto, hoši."

"Nevěřil byste, pane Jones, jak to bude líto jednomu z nás," odsekl Billy 5.

"Kdo to bude?" vydechl Billy 6. Dorůstal do atleta s širokými rameny. Teď to byl ale ze všeho nejvíce vyžděšený kluk.

"Počítáme s tím všichni," ozval se Billy 1, který si byl dobře vědom, že by si Billy Jones nikdy nenechal voperovat orgán z homosexuála. Tělo Billyho 2 poničily drogy a alkohol. V krajním případě by si z něj Billy Jones vzal kůži, ale nejspíš ani tu ne. Billy 5 a Billy 6 věděli, že se rozhodne mezi nimi.

Preston si rozpačitě odkašlal.

"Testy ukazují, že nejvhodnější je srdce Billyho 6."

2.

Billy 6 byl v šoku. Když před lety vybrali Billyho 4 jako dárce plic, byl ještě příliš malý, než aby tu situaci chápal do všech důsledků. Teď mu to došlo - nikdy si doopravdy nepřipustil možnost, že by měl pro dědka Billyho Jonese položit život. Vyšel z Jonesova domu do hustého kyselého deště a zavinul se pevněji do jednorázové plastické pláštěnky. Scházel vilovou čtvrtí do centra a nořil se do temných úzkých uliček sevřených nebetýčnými stěnami mrakodrapů. Mohl si dovolit říkšu, ale potřeboval se projít.

Tu a tam mu před botou líně uhnul olýsalý potkan. Středem ulice se valila dešťová voda plná špíny. Šero uliček umocněné dešťovým přívalem prožrávala ostrá světla neonových reklam, která dávala tvářím kolemjdoucích mrtvolně sinalou barvu. Billymu 6 připadlo, že prochází podsvětím plným nebožtíků.

Hystericky se zasmál. Lidé se po něm otáčeli, ale jemu to bylo jedno. V téhle chvíli byl mrtvý muž. Měl před sebou týden života. Možná ani to ne.

Zašel si na misku suši do jednoho z krámků vmáčkklých pod průčelí polorozpadlé výškové budovy, která zjevně pamatovala lepší časy. Otočil se zády do ulice, aby si chránil jídlo před dešťovým přívalem. Skoro se lekl, když za sebou zaslechl své jméno.

"Ahoj, Billy 6. Žasnu, že můžeš jíst."

Za ním stál Billy 5 s číškou v ruce.

"Já stěží polknu tohle," zdvihl kouřící nádobku a usrkl horké saké.

Billy 6 si prohlížel starší klon přes okraj papírové misky. Vsunul si do úst porci suši a sledoval Billyho 5, jak se natahuje k majiteli krámků pro další dávku saké. Hmátl bleskurychlým pohybem Billymu 5 pod pláštěnku a z kapsy bundy mu vytáhl pečlivě složený kapesník.

"Ty hajzle...," ohnal se Billy 5 po domnělém kapsáři. Když zahlédl svůj kapesník v ruce Billyho 6, nenechal ránu pěstí dopadnout.

"Co blbneš?"

"Ty nemusíš brát ozark?"

"Cože?"

Billy 5 se tvářil nechápavě.

Billy 6 rozevřel záhyby kapesníku a na umělém hedvábí se objevila červená tableta.

"Dej to sem!" zařval Billy 5.

"Ty dokážeš nebrat ozark?"

"Co je ti po tom?"

Billy 5 mu vytrhl kapesník s tabletou z ruky.

Billy 6 zůstal stát se skloněnou hlavou a svěšenýma rukama. Déšť mu stékal po pláštěnce, která už začínala pod kyselými čůrky z ramenou povážlivě řádnout. Suši mu plavalo v dešťové vodě a Billy 6 odhodil papírovou misku do kalného proudu uprostřed ulice. Chudák kluk.

Billy 5 koupil dvě porce ryby se sojovou omáčkou a láhev rýžového vína.

"Bydlím kousek odsud. Jestli chceš, tak tě zvu!"

Billy 6 zavrtěl hlavou. Vzpomněl si na úlisná pozvání, jež dostával od Billyho 1, a udělalo se mu nanic.

"Nejsem teplouš, nemusíš se bát."

"Řekneš mi, jak to děláš s ozarkem?"

Billy 5 na chvíli zaváhal a pak přikývl. Ten kluk byl vyřízený a neměl nikoho, kdo by mu to pomohl unést.

3.

Malý byt Billyho 5 byl z valné části zařízen jako biochemická laboratoř. Billy 6 si nevěřícně prohlížel složité přístroje a aparatury.

"Jo, uhodíš," přikývl Billy 5, když za sebou zavřeli dveře a odhodili rozpadající se pláštěnky do odpadkového koše. "Snažím se přijít na kloub ozarku. Už léta se pokouším zjistit, co nám to Billy Jones vlastně dává a na čem jsme závislí. Plánuju si, že až to zjistím, vyrobím si ozark sám a zdrhnu."

Během vysvětlování vybalil jídlo z kelímků a nakladl je na jednoduché hliněné misky. Rýžové víno nechal nahřívát nad plamenem lihového kahanu.

"Ale vždyť ty ozark nepotřebuješ. Nebereš ho. Všiml jsem si toho už několikrát. Buď tabletu rovnou nenápadně schováš, nebo si ji strčíš do pusy, ale pak ji stejně někam uleješ. Jako dneska, když jsi ji vykašlal do kapesníku."

Billy 5 nalil nahřáté víno do číšek a přistrčil k Billymu 6 misku.

"To se podívejme, jak jsi všímavý," usmál se. "Myslel jsem si, že předvádím perfektní číslo, a přitom jsem břídl. Zkoušel jsi vydržet bez ozarku?"

"No, to jsme asi zkoušeli všichni..."

"A jak dlouho jsi to vydržel?"

"Osm hodin."

Billy 5 si s úsměvem nabral hůlkami hrudku rýže.

"Kecáš. Za osm hodin se zblázníš z abstráku, mladej. Já vydržím pět hodin. A pak se musím převlíknout. Komplet."

Billy 6 přestal žvýkat svou rybu.

"Tak jak to, že si nebereš ozark hned, jak nám ho Preston dá?"

"Protože potřebuju kousek tablety na analýzy. Musím ho donést domů. A ještě jedna věc. Počítej se mnou. Když si každý týden vezmu ozark o čtyři hodiny později, ušetřím za rok jednu tabletu. Tu mám jen pro sebe, pro případ, že bych potřeboval."

"Jak dlouho už to děláš?"

"Chceš říct, kolik tablet už jsem si takhle našetřil, že jo? Do toho ti nic není. Nezlob se."

Po první vlně obdivu, kterou Billy 6 pocítil k staršímu klonu, se dostavilo rozčarování. Doufal, že Billy 5 problémem ozarku vyřeší a že by se mohl o své tajemství podělit. Byla to bláhovost, za kterou teď platil krutým rozčarováním. Pouto ozarku, které ho vázalo k Billymu Jonesovi, bylo stále stejně pevné.

"A na co jsi přišel s tímhle?" ukázal Billy 6 jídelní hůlkou na lesklé přístroje.

"Nejistil jsem, co by to mohlo být za drogu. Je úplně atypická. Nenavozuje euforii, nevyvolává halucinace, prostě nic. Ale návyk na ni je horší než závislost na heroinu nebo koks..."

Billy 6 sebou překvapeně trhl.

"Ne, já jsem to nikdy nebral," mávl Billy 5 odmítavě rukou. "To Billy 2 mi referoval. Zkoušel ozark přetloutct snad úplně vším. Nejlepší je prý alkohol, ale pokud se dostaneš do ozarkového abstráku, tak ti stejně moc neuleví. Nakonec člověk přileze k Prestonovi po kolenou a žebrá, aby mu dali jeho dávku. Kdybysme byli uvázaní na řetězu, nebude nás mít Billy Jones připoutaný pevněji."

Pomaličku a mlčky dojívali. Najednou nebylo o čem mluvit. Jediné téma, které se nabízelo, je vůbec nelákalo.

"V tabletách je kde co," vzdychl si Billy 5. "Většina látek je asi jen balast, který maskuje účinné molekuly. Nejhorší je, že těch účinných látek může být hned několik, některé mohou být vzájemně zaměnitelné, jiné mohou sloužit jako výchozí surovina, z které vzniká účinná droga díky metabolismu v lidském těle. Co já vím?"

Chvilí opět seděli beze slov.

"Dáš si čaj? Mám zelený dardžiling," nabídl Billy 5.

Billy 6 nepřítomně přikývl. Bylo zřejmé, že usilovně přemýšlí. To mělo Billyho 5 varovat. Když se otočil v maličkém kuchyňském koutu a natáhl se po doze s čajem, vybuchla mu před očima ohnivá kola. Lístky zeleného čaje se rozsypaly všude kolem. Příliš pozdě pochopil, že považovat Billyho 6 za vyřízeného kluka byla osudová chyba.

4.

Když přišel Billy 5 k sobě, uviděl nejprve z neskutečné blízkosti lístky zeleného čaje, zabředlé do jakési tmavé tekutiny. Trvalo mu jen chvíli, než pochopil, že je to krev, která mu teče z rány na hlavě. Mnohem déle mu trvalo, než dokázal vstát.

Jak se dalo čekat, Billy 6 byl pryč. Důležitější bylo zjistit, co zmizelo s ním. Kromě louže krve, rozsypaného čaje a rozbité zakrvácené láhve od rýžového vína nebyl nikde větší nepořádek.

"Měl jsem si pořídit trezor," křikl vztekle, ale hned toho zalitoval, protože měl pocit, že se mu rozskočí hlava.

Ukázalo se, že Billy 6 není žádná naivka. I ty nejlepší skrýše spolehlivě vyčenichal. Třesouc se rukou zašátral Billy 5 v nádržce splachovače u záchodu. Plaval v ní jen prázdný plastický sáček s roztrženým vodotěsným uzávěrem. Obsah byl pryč.

"Ksaku!"

Sáhl do kapsy pro kapesník a vztekle jím zatřepal v bláhové naději, že z něj vypadne tableta, kterou si dnes ulil.

Nic. Teprve teď mu začalo docházet, jak velkou udělal chybu, když se k Billymu 5 otočil zády.

"Hajzl jeden," ulevil si zoufale.

Nepamatoval si, jak velkou měl v zásuvce stolu zásobu čistých disket, ale zdálo se mu, že z ní výrazně ubylo. Dalo se předpokládat, že i výsledky analýz ozarku změnily majitele.

Teprve teď si všiml krvavé stopy, kterou za sebou nechával všude, kam se vrtnul. Rána na hlavě mu stále krvácela. Opatrně ohmatal její okraje a došel k závěru, že lebku má celou.

Hrdinové ze starých filmů si v podobných situacích pomáhali panákem něčeho ostrého. Billy 5 nebyl hrdina. Zvedal se mu žaludek při pouhé představě, že by měl cokoli polknout. Ovázal si provizorně hlavu, oblékl si jednorázovou pláštěnku a vyrazil do deštivé noci.

Sel nejistým krokem a elektrické rikši, na které mávl, mu odmítly zastavit. Nakonec se dopotácel na hranice asijské čtvrti a uplatil jakéhosi opozdělého rikšu, aby jej zavezl na adresu napsanou na vizitce japonskými znaky. Preston jim své vizitky rozdával při každé příležitosti.

"Na mě se můžete obrátit s jakýmkoli problémem. Nemám jiný zájem, než abyste byli v pořádku," říkal hlasem, který prozrazoval léta strávená na nejdražších univerzitách a který se do asijské čtvrti vůbec nehodil.

"Billy 5!" zabručel Preston, když uviděl nenadálého nočního návštěvníka. "Stalo se něco?"

"Snad abyste mě nejdřív vzal do ordinace a zaceril mi ránu na hlavě, doktore," odsekl Billy 5. "Teče ze mě, jako když se podřízne prase."

Preston se při představě podříznutého vepře otrásl hnusem.

"Pěkný úder. Čistý. Vedený s jistotou a razancí. Dobrá práce," ocenil výkon Billyho 6, když zceloval Billymu 5 ránu v malé, ale dobře zařízené ordinaci.

"No to jsem rád, že se vám to líbí, doktore. To mi udělal náš mladej, Billy 6. Mám dojem, že mu z té vaší novinky trochu přeskočilo."

"To jsme ale mohli čekat, nemyslíš, Billy 5?"

"Doktore, mám strach," Billy 5 nasucho polkl. "Jestli se Billy 6 vypaří, tak jsem na řadě já. Je to tak?"

"Tato varianta ještě nenastala. Myslím, že až se bude příště vydávat ozark, přijde si pro svou dávku i Billy 6."

"Na vašem místě bych si nebyl tak jistý, doktore," vzdychl Billy 5.

"Ten hoch si přijde pro svůj ozark, i kdyby měl přinést vlastní srdce na talíři!"

"Co vy o tom víte, doktore?" odsekl Billy 5.

"Úplně všechno, Billy 5. Úplně všechno. Co myslíš? Proč asi pracuji pro Billyho Jonese? Proč jsem si neotevřel ordinaci tady mezi svými? Dostávám svou porci ozarku od Billyho Jonese půl hodiny před vámi!"

"Cože? Vy taky, doktore? Vy jste taky na ozarku?"

"Ano, Billy 5. Já také. Jestli nemáš jiné potíže, uděláš nejlépe, když se tady v ordinaci do rána prospíš. Kdyby ti nebylo dobře, zavolej."

Doktor Preston za sebou tiše zavřel dveře a nechal Billyho 5 o samotě.

"Chudák," zašeptal Billy 5.

U domovních dveří si odtrhl ze svazku jednorázovou pláštěnku a vyšel na ulici do kyselého deště. Preston mu nepomůže, to je jasné. Nezbyvá než najít Billyho 6.

5.

Billy 6 obýval laciný pokojík v hotýlku přecpaném pochybnými hosty, kde se pod nábytkem z mizerné napodobeniny rátnu proháněly překvapivě nebojácné myši.

Recepční se chvíli zdráhal, ale jen co zaslechl šustění plastikových bankovek, položil na pult magnetický klíč a s předstíraným studem se odvrátil, když si jej Billy 5 bral.

Billy 5 nečekal v pokojíku žádný luxus, a tak nebyl zklamán. Matrace na spaní ležela svinutá v koutě a na stěnách viselo pár fotografií rychlobruslařských hvězd v přiléhavých lesklých kombinézách, nechutně zdůrazňujících mohutné stehenní svaly. Podlahu kryla laciná rohož, na polici ležela docela pěkná porcelánová miska s korejským dekorem. Billy 5 vyklopil její obsah na podlahu. Nic z toho nemělo červenou barvu. Nic tedy nebylo důležité. Výčet spartánského vybavení končil nevalným přenosným televizorem a listovým počítačem, napojeným na hotelovou síť. Z koupelny zívaly na Billyho 5 jen prázdné poličky.

Nikde nic. Billy 6 se vypařil a provedl to dokonale. Billy 5 by se vsadil, že ani recepční a vyhazovač v jedné osobě se nebude pamatovat, kdy Billy 6 odešel, a už vůbec nebude mít tušení, kam se mohl podít.

"Parchant!" ulevil si Billy 5.

Ze zoufalství nakoukl i do odpadkového koše. Zase nic červeného. Jen nějaké žlutočerné cáry. Zabouchl vztekle koš a šel si do koupelny umýt ruce. Nedošel tam. Najednou měl pocit, že přehlédl něco životně důležitého. Vrátil se ke koši a nehtem zkoušel odlepit plastikové cáry od stěn potřísněných čímsi, co s vysokou pravděpodobností obsahovalo žluklý omastek, zázvor a sojovou omáčku.

Pruh černé fólie přetínaly žluté pruhy. Billy 5 nad ním chvíli hloubal a pak si uvědomil, že je to cár z firemní pláštěnky. Žluté cáry byly zcela jistě zbytkem písmene W následovaným písmenem A. Po nich muselo být v názvu firmy P nebo R. Čtvrté písmeno muselo být opět A. Jméno firmy se skládalo ze dvou slov. Druhé začínalo písmenem D a pokračovalo písmenem K nebo R. Posledním čitelným písmenem bylo E.

"WAPA nebo WARA a pak nejspíš DRE, protože DKE by bylo divný začátek slova i v tomhle pošahaném městě, kde se najde víc jazyků než v Babylóně."

Sedl si k listovému počítači a pustil si Žluté stránky. Za chvíli se zálibně usmál, když se na obrazovce rozsvítil nápis JOSHIWARADREAM.

"Jošiwarský sen! No já padnu!"

Se sebezapřením prohrábl další ulepené cáry fólie, naleptané kyselým deštěm. Našel ještě tři útržky, které pocházely z části nápisu, obsahující písmeno W. Billy 6 se vracel domů s pláštěnkou téhle firmy asi dost často.

"Třeba si tam zrovna užívá," zabručel Billy 5.

6.

Jošiwarský sen byl celkem slušný nevěstinec plný děvčat a chlapců, propašovaných do města ze všech koutů světa.

"Tak co si dáš, hochu?" zeptal se u vchodu rozložitý bantuský černoch.

"Sháním mladšího bráchu."

Černoch jen mávl rukou a spiklenecky se na Billyho 5 usmál.

"Brášku tu najdeš, kolik budeš chtít. Je tu teď čerstvý zboží z Filipín. Nádherný kousky."

"Je mu sedmnáct a je mi hodně podobný. Určitě sem chodí dost často. Pamatuješ se na něho?"

Černoch loul po Billym 5 bělmem.

"Řekl bych....," na okamžik se zarazil. Byl to jen zlomek sekundy, ale portýr během něj bleskurychle změnil názor. "Sem chodí strašná spousta lidí. Kdo si je má pamatovat?"

Billy 5 si to vysvětlil po svém a zašustil plastikem bankovek. Černoch strčil peníze do kapsy. Přitom nespouštěl oči z něčeho, co bylo daleko za Billyho zády. Billy 5 pocítil neodolatelnou chuť se otočit, ale udržel ji na uzdě.

"Myslím, že sem chodí," utrousil portýr na půl úst.

"Kdy tu byl naposledy?"

"To na mou duši nevím. Ale můžu ti říct, kdy se po něm naposledy sháněla ukrajinská mafie. Před necelou půlhodinkou!"

Billy 5 nehnul brvou.

"Tak to bude omyl. Můj bratr nemá s Ukrajinci nic společného. Je obchodník s pláštěnkami."

"Ukrajinský gorily mi ukazovaly jeho holografii a říkaly, že se jmenuje Billy Jones."

Billy 5 strčil s předstíranou úlevou svazek bankovek do kapsy.

"Říkám, že je to omyl. Kde by se Edmund zapletl s Ukrajinci. Jmenuje se Farchild. Edmund Farchild. Kdyby se tu zase ukázal, řekni mu, ať se ozve bráchovi. Mám pro něj kšeft."

Billy 5 si odtrhl ze svazku u vchodu černou pláštěnku se žlutým nápisem "Jošiwarský sen", roztřepal ji a přehodil si ji přes sebe. Kapuci si stáhl do čela. Měl by odsud co nejrychleji vypadnout.

Úzkou uličkou se prodírala luxusní elektrická rikša a její řidič chrлил nadávky na chodce, kteří mu dost rychle neuhnuli z cesty. Billy 5 couvl zpátky ke vchodu nevěstince, aby ho nezasáhl gejzír špíny, který stříkal od kol rikši. V té chvíli se kolem něj mihl černý portýr z Jošiwarského snu, přeběhl uličku a vklouzl do podloubí mrakodrapů na druhé straně.

Billy 5 sledoval jeho siluetu proti matnému světlu výkladní skříně, kde předváděla své povadlé vnady postarší thajská tanečnice. Portýr se dohadoval s urostlým, nakrátko ostříhaným mužem, kterému kryly většinu obličeje velké brýle pro noční vidění. Byl oblečený do bundy, která se pod přívalem deště matně leskla. Pravá kůže. Pro něco takového by někteří obyvatelé okolních uliček dokázali zabít. Ale kdo by zabíjel pro koženou bundu chlapa, v němž by ukrajinského mafiána nepoznalo jen slabomyslné děcko.

Portýr si vzal od mafiána bankovku a pak ukázal rukou k Jošiwarskému snu. Billy 5 si mimoděk stáhl okraj kapuce ještě víc do obličeje. Nechtěl námezdním vrahům vysvětlovat, proč Billyho 6 shání. A už vůbec netoužil po tom, aby si ho nějaký tupý střilec s Billym 6 spletl.

Věděl, že nedokáže projít kolem ukrajinského zabijáka. Neměl na to nervy. Pozpátku zašel do vstupní haly Jošiwarského snu. Strhl si pláštěnku a rozběhl se ke schodišti do sklepení. Přes rameno zahlédl, jak si námezdný vrah vyhrnul límec bundy a vykročil napříč uličkou k nevěstinci. Na víc už nečekal.

Kličkoval sklepními chodbami v šeru nouzového osvětlení. Před ním prchali s pištěním potkani. Snažil se nadělat co nejméně hluku, ale tu a tam zakopl nebo narazil do hromady kdovíjakého haraburdí. Chvillemi se zastavil a se zatajeným dechem naslouchal. Ukrajince měl stále v zádech. Pak ale zaslechl hlasy a kroky i před sebou. Měli ho!

"Sakra!" zaklel a bylo mu do breku.

Nechal se chytit jako ten největší naivka. V polotmě nabízel sklep nepřeborné množství úkrytů. Billy 5 si ale uvědomoval, že před očima vyzbrojenýma brýlemi pro noční vidění obstojí jen málokterý.

Hlasy před ním zazněly plnou silou vzrušeného hovoru. Vběhl do první vedlejší chodby a vmáčkł se do prostorného výklenku. S hrůzou zjistil, že se v něm už někdo skrývá. Ve tmě zaslechl vzdech a zašustění látky. Skočil po zvuku a narazil na překvapivě drobné tělo. Skoro dětský vyděšený výkřik ztlumil dlaní.

Kroky Billyho pronásledovatelů ztichly a vzápětí se chodby rozezněly dusotem.

Billy 5 držel jednu ruku na uštech své oběti a druhou se snažil zvládnout její zmítající se tělo. Ucítil pod rukou měkká prsa. Proboha, ženská!

"Nech toho!" sykl. "Nebo je po nás."

Zklidnila se.

Kroky pronásledovatelů se stále blížily. Billy 5 zaslechl hlasy. Hovořily čínsky.

"Vypadněte!" ozvalo se z druhé strany a Číňané ihned zmlkli. "Vypadněte odsud! Ten je můj!"

Sklepem zaduněla střelba. Žena se přimkla k Billymu 5 a on ucítil, jak jí divoce buší srdce. Výstřely, svištění odražených projektilů i pach střelného prachu naplnily sklepení. A najednou bylo ticho. Mrtvé ticho. Billymu 5 pískalo v zalehlých uších. Jak se mu vracel sluch, začal vnímat vlastní chraptivý dech a vzlykání ženy, kterou ještě stále svíral v náručí. Z chodby sem zaznívalo nervy drásající chroptění.

Pustil ženu, ale ta se k němu přimkla ještě silněji.

"Nech toho!" sykl.

Opatrně vyšli z temnoty postranní chodby do sporého šera, které jim teď připadalo jako jasný den. Billy 5 měl chuť zavřít oči. Na jedné straně ležela na zemi dvě těla s údy rozhozenými v nepřírozené poloze. Kolem nich se

rychle rozlévala tmavá kaluž. Jeden z Číňanů ještě slabě chroptěl, ale klokotavé zvuky, které se mu draly z hrdla, rychle slábly.

Dívka zabořila tvář do Billyho ramene a Billy se otočil na druhou stranu. Díval se do ústí obrovské pistole.

"Já tebe... dostal," vydechl Ukrajinec opřený o zeď. Ruka s pistolí se mu divoce komíhala a zpod brýlí pro noční vidění se mu lila krev. "Teď ty pudeš... ke gospodin Džones... on tebe potřebuje..."

Billy 5 stačil v poslední chvíli uhnout před padajícím tělem. Ukrajinec byl mrtvý dřív, než mu hlava křísla o zem. Holka svírající Billyho paži se hystericky rozječela.

"Drž hubu, káčo pitomá!"

Utichla, teprve když jí dal pár facek a otočil ji tváří ke zdi, aby neviděla na mrtvoly. Stála tu tiše a jen záchvěvy ramen prozrazovaly její vzlykot.

Sebral Ukrajinci brýle, oťel je od krve a nasadil si je. Po chvíli váhání sebral mrtvému i pistoli s dlouhou hlavní. Vyprázdnil mu kapsy kožené bundy. Krabička žvýkaček, papírové kapesníky, načatý balíček prezervativů. Z hromádky věcí si vzal jen čtyři plné zásobníky a holografickou podobenku Billyho 6.

"Tak náš Billy Jones ztratil trpělivost," zachrčel s hrdlem staženým přestálým napětím.

"Jdeme," zatřásl ramenem vzlykající holky.

Ani nešpitla a cupitala za ním chodbou. Zřejmě byla naučená neodporovat chlapům s pistolí.

Se štěstím se proklíčkovali bludištěm sklepení k neuzamčenému schodišti. Billy doufal, že vylezou co nejdále od Jošiwarského snu, kde už nebudou mít Ukrajinci své lidi.

Vrazili zadním vchodem do obchůdku s exotickým zvířectvem. Za hlasitých protestů majitele se prodrali kolem pultu zarovnaného klíčkami s pestrými ptáky k východu, kde si odtrhli ze svazku pláštěnky s nápisem "Noemova archa".

Dívka se na chvíli zastavila u klece plné ptáčků s červeným peřím, potřísněným bílými skvrnkami, a zaťukala prstem na dráty mříže.

"Jdem!" křikl netrpělivě.

Podívala se po něm skoro uraženě.

"Ti dva Číňani šli po tobě?" zeptal se, když jim do plastiku pláštěnek zabubnoval déšť.

Přikývla.

"Ten Ukrajinec šel zase po mně," dodal napůl sám k sobě. "Jo, náhoda je pěkněj vůl. Nikoho z nich nenapadlo, že si může vzít to, co hledá, a jít si po svém. Lumpové vidí za vším jen lumpárnu."

Billy 5 mluvil a mluvil. Plácal, co mu přinesla slina na jazyk. Potřeboval to.

"Kam půjdeš?" zeptal se.

Mlčela.

7.

Skončili v hotelu, kam se z ulice trousily ty nejnesourodější páry, jaké si lze představit. Tlustá matrona si tu najímala na hodinu pokoj s vyjukaným kloučkem, kterého vydávala za vlastního syna. Dva mladí chlapi s mohutnými umělými svaly se k sobě vinuli jako břečťan už v recepci a z rozpaků je nevyvedlo ani okaté očumování transvestity s mohutnými prsy, staženými pod nechutně průsvitnou blůzku.

Billy 5 počítal s tím, že se mezi touhle sebrankou docela dobře ztratí. Když si dívka sundala v recepci pláštěnku, odhadl ji zběžným pohledem na patnáct roků, možná i na čtrnáct. V její společnosti se mohl vydávat za pedofila, což s sebou v těchto končinách neneslo větší rizika. Jako pedofil celkem dobře splýnul s davem. Rozhodně to bylo bezpečnější než jakýkoli náznak toho, že jsou na útěku před čínskou a ukrajinskou mafií.

Nad miskou dobrých nudlí v hotelové restauraci měl čas prohlédnout si svou společníci v klidu a zblízka. Došel k závěru, že se při prvním odhadu zmýlil a že je jí něco málo přes dvacet. Na to, aby pobývala v podniku, jakým byl Jošiwarský sen, byla vlastně přestárlá. Drobná, útlá postava a hladká kůže bez vrásek ale dělaly své.

"Jak se jmenuješ?"

"Lahouratate."

"Zvláštní jméno," zamumlal Billy 5 s pusou plnou nudlí. "Typoval bych Madagaskar..."

Dovoz ženských z Madagaskaru, zdevastovaného sérií cyklonů, kulminoval před několika lety.

"Říkají mi Lahu."

Mluvila dokonale, bez přízvuku, a to Billyho 5 mátl.

Dojedli a nechali se vyvézt rozvrzaným výtahem do horních pater, kde hotel pronajímал pokoje na delší dobu. Billy 5 zaplatil na týden dopředu a v hotovosti. Počítal ale s tím, že budou muset vzít do zaječích mnohem dřív.

8.

Když za nimi zaklapl magnetický zámek dveří, začala se Lahu s věcnou samozřejmostí svlékat.

"Jak to budeš chtít?" zeptala se.

"Co jako?" nechápal.

"No, přeci sis mě sem nepřivedl jen proto, aby sis se mnou povídal."

Unaveně si přešel dlaněmi obličej.

"Prosim tě, nech toho a zase se oblékni," odbyl ji.

"Promiň," zašeptala a začala si navlékat laciné hadříky z Jošiwarského snu.

Billy 5 si slíbil, že jí při nejbližší příležitosti koupí něco, co by jí slušelo a co by na dálku neprozrazovalo, čím se živi. A možná by jí udělali radost ti zvláštní červení ptáci, které si prohlížela v Noemově arše.

"Uměla bych tě potěšit," nabízela se dál. "Jsem opravdu dobrá."

"Dej s tím už pokoj!" okřikl ji.

Měl plnou hlavu starostí. Co bude dělat, až přijde čas vzít si ozark? K Prestonovi si pro něj jít nemůže, protože by skončil na operačním stole místo Billyho 6. Teď se do toho zamíchali ještě Ukrajinci a Číňani. Musí najít co nejdřív Billyho 6. Dřív, než ho najde mafie. To je bod, ze kterého se dá vyjít. Dostat od Billyho 6 zpátky svůj ozark... a tím ho zabít. Dohnat ho k návratu... ne, jenom získat pro sebe čas. Čas, čas, čas. Čas je tlačí všechny. I Billyho Jonese, Billyho 6, mafiány...

"Jsi homosexuál?" zeptala se Lahu.

Zavrtěl hlavou.

Kéž bych byl, vzdychl si pro sebe se vzpomínkou na sebejistotu Billyho 1.

"Tak nemůžeš..."

"Nejsem ani teplouš ani impotent. Prostě se rád miluj u s ženskou, kterou mám rád, ke které něco cítím. Rychlovky za prachy nebo z vděčnosti mě nezajímají."

Civěla na něj nechápavě. Chuděra. Ale to byl její problém.

"A máš někoho takovýho?"

Musel přiznat, že nemá.

"Tak proč jsi mě bral s sebou?"

"A ty máš kam jít?"

Vytáhl pistoli. Lahu vystrašeně sledovala, jak odkládá zbraň na stůl a přikrývá ji ručníkem.

"Neboj se," chlácholil ji, "nejsem ani sadista, který by sbíral po sklepeních nevěstinců zatoulané šlapky a pak je bestiálně vraždil."

Pokusil se o úsměv.

"Možná se nám bude ve dvou dařit líp, než kdybychom se protloukali každý sám. Kdo ví."

Potřeboval si utřídit myšlenky, které se mu honily hlavou.

"Povídej mi o sobě," vybídl Lahu. Usadil se na rozložené matraci a složil hlavu do dlaní.

Její příběh byl tuctový a Billy 5 ho nejprve vnímal jen jako kulisu svých vlastních úvah. Žila kdesi u pobřeží Nové Guineje a s vyhlídkou na lepší život ji rodina svěřila "hadímu gangu" pašeráků lidí.

"Zaplatili jsme zálohu hadímu ocasu, prostředníkovi, a ten mě spolu s dalšími vesničany vyvezl do Austrálie. Přes autonomní oblasti Sibiře, kde nepotřebuješ pas, ale jen dost peněz na úplatky celníkům, nás propašovali na Filipíny a pak na Aljašku. Odtamtud jsme už jeli rychle až sem."

Přicestovala do města jako tisíce jiných. O dobytek pečovali přepravci lépe než o lidi z třetího světa. Přijela na lodi v nejhorší špině, hladová, polomrtvá žízň, mnohokrát zbitá a znásilněná.

"Zavedli nás k hadím hlavám, k šéfům gangu. Nechali mě zatelefonovat domů. Mohla jsem říct jen to, že jsem v pořádku dorazila a že mají hadímu ocasu vyplatit zbytek smluvené sumy. Doma ale telefon nikdo nebral."

Ty čtyři měsíce, kdy hadí gang vozil své klienty z jedné pochybné země do druhé, se staly její rodině osudnými. Nepřežili lesní požáry a následný hladomor. Najednou tu nebyl nikdo, kdo by za Lahu zaplatil. Mohla mluvit o štěstí, že si směla odpracovat dluh v Jošiwarském snu. Jiní dlužníci skončili na smetišti s podříznutým hrdlem, bez srdce, jater, plic a ledvin, které "hadi" obratem prodali na vzkvétajícím černém trhu s orgány k transplantacím.

"Splatila jsem dluh," šeptala se sklopenou hlavou, "a chtěla jsem z Jošiwarského snu odejít. Nepustili mě. Několikrát jsem zkoušela utéct, ale pokaždé mě chytli. Povedlo se to... až dneska."

Billy 5 se usmál představě, že čínská mafie pošle dva zabijáky za obyčejnou šlapkou. Tu by nejspíš přivedl k rozumu pár fackami trošku ostřejší pasák. No, jestli dává Lahu přednost téhle báchorce, nebude jí to rozmlouvat.

"Zítřejdeme na rychlobruslařské závody," rozhodl, když Lahu dovýprávěla.

"Ten, kterého hledáš, má rychlobruslení rád?" zeptala se.

Přikývl. S touhle holkou není všechno v pořádku, ale něco mu říkalo, že by se jí měl držet. Přinejmenším jí to zpropadeně rychle myslí.

9.

Po ledovém oválu kroužili v divokém reji rychlobruslaři v pestrých přiléhavých dresech. Boj o pozice byl neúprosný. Padaly rány pěstí i údery loktem. V zatáčkách, kde se závodníci v ostrém náklonu opírali o led dlaní, po sobě sekali hranami bruslí, ostrými jako břitva. Kevlar kombinéz je dokázal uchránit od nejhoršího, ale i tak zaznívaly z ledu co chvíli bolestivé výkřiky, na které reagovaly tribuny frenetickým jásotem.

"Zab ho! Doraz ho!" řval za Billyho zády jakýsi chlapík ústy plnými pražených mořských řas.

Lahu sledovala dění na dráze netečně. Zběsilá rvačka, která probíhala mezi závodníky, ji nevzrušovala.

Asi už viděla horší věci, říkal si Billy 5.

Tribuny bouřily a po pádu favorita nad nimi zavířilo mračno útržků ze sázkových tiketů jako přívál sněhových vloček. Ale kdo kdy viděl snít v tomhle městě, kde díky skleníkovému efektu tři sta čtyřicet dní do roka prší a ve zbývajících dnech se pro průtrž mračen nedá vyjít na ulici.

Billy 5 čekal, až mrak plastových útržků, tetelící se nad tribunami, sedne k zemi. Závod ho nezajímal. Ve stánku se suvenýry si za přemrštěnou cenu koupil kvalitní alžírský triedr a pátral v hledišti po Billym 6.

Velké naděje na úspěch si nedělal. Toho dne se závodilo na třech rychlobruslařských dráhách. Zítra byly na programu závody na dalších pěti. Celkem fungovalo ve městě čtyřicet rychlobruslařských stadionů. Šance, že někde narazí na Billyho 6, byla zoufale malá. Jenže hrozba ozarkového abstáku mu nedávala na vybranou.

Závody se chýlily ke konci a na ledě se objevovali závodníci stále pochybnějších kvalit. Surovostí a záludností nahrazovali, co jim chybělo na síle a na rychlosti. Stále častěji tekla krev. Hlediště se dostávalo do varu. Těch pár skutečných fajnšmekrů, kteří se přišli podívat na rychlobruslení, se dávno vytratilo.

Billy už měl plné zuby pohledů do rozvášněných tváří. U některých nedokázal odhadnout, jestli jsou na pokraji infarktu nebo orgasmu. Zvedal se k odchodu, když vtom mu Lahu poklepala na rameno.

"Koukni se na šestadvacítku," křikla, aby přehlušila jakot davu.

Billy neměl chuť sledovat triedrem rozbité nosy, vyražené zuby a roztržená obočí.

"Tak se přeci podívej! Podle držení těla bych řekla, že je ti podobný. Je to on?"

Přiložil dalekohled k očím a po chvíli přikývl. Billy 6 kroužil po oválu v zelené kombinéze. Právě oko měl nateklé a po bradě mu tekla krev. Ale byl to on! V závodě se dlouho neudržel. V jedné zatáčce ztratil po ráně loktem rovnováhu a v plné rychlosti vletěl na hrazení. Na chvíli zůstal nehybně ležet, ale pak se s pomocí pořadatelů zdvihl a odkulhal z ledu. "Jdeme!" křikl Billy 5 na Lahu. "Počkáme si na něj, na hajzlíka!"

10.

Na ulici se zdvihal vítr. Déšť sílil. Billy 5 a Lahu se vmáčkli do mělkého výklenku v polorozpadlé fasádě domu naproti služebnímu vchodu na rychlobruslařský stadion. Déšť jim zatékal za pláštěnky a brzy stáli po kotníky ve vodě, která nestačila odtékat zanesenou kanalizací. Obchodníci chvatně sklízeli zboží a balili své krámky.

"Sakra, kde se courá!" vztekal se Billy 5.

Ulice se vyliidnila. Tu a tam se přívalem vody prodírala osamělá rikša.

"Já ho snad zabiju."

Billy 5 ztrácel nervy. Blížila se chvíle, kdy bude potřebovat svou porci ozarku. Přestal klít teprve ve chvíli, kdy přes záplavu deště zahlédl vycházet Billyho 6 ze stadionu.

Nebyl sám. Těsně za ním se držel vysoký muž s pláštěnkou volně přehozenou přes široká ramena. Billymu 5 nedalo velkou práci domyslet si v jeho ruce pistoli. Prst na spoušti, ústí hlavně mezi Billyho lopatkami.

"Ukrajinci byli rychlejší," sykl Billy 5. "Jestli všechno dobře dopadne, koupím ti plnou klec těch ptáků, co se ti tak líbili v obchodě se zvířaty," šeptal.

Billy 6 a jeho průvodce se brodili špinou ulice k zaparkované rikše.

Billy 5 se přitiskl k Lahu a doufal, že si je ukrajinský zabiják splete s muchlujícím se mileneckým párem, který čeká, až déšť poleví. Ukrajinec jim nevěnoval pozornost a sledoval rikšu, která jim pomalu vyjela v ústrety.

Billy 5 odstrčil Lahu a sáhl pro pistoli. Červená pláštěnka na Ukrajincových zádech nabízela i v hustém dešti snadný terč. Přesto zaváhal. Netušil, že je tak těžké někoho střelit ze zálohy, do zad. Pomohl mu vztek a strach z ozarkového abstáku. Stiskl spoušť a Ukrajinec klesl do kalné klotající vody.

Billy 6 zůstal stát uprostřed ulice. Nechápat se rozhlížel. Z rikši vyskočil další muž. Byl bez pláštěnky a v ruce svíral pistoli.

"Billy! K zemi!" řval Billy 5.

Billy 6 se otočil za hlasem právě ve chvíli, kdy ho zasáhl projektil. Druhá kulka hvízdla kolem hlavy Billymu 5, narazila do betonové zdi a s bzučením se odrazila pryč. Billy 5 zahájil palbu směrem k rikše. Znovu a znovu tiskl spoušť, dokud nevystřílel celý zásobník.

Měl štěstí. Trefil se.

Ukrajinec klečel ve špinavé vodě plné odpadků a s očima zalitými krví šátral po pistoli, která mu vypadla z ruky. Pak mu vyhrkl z úst temný proud krve. Padl tváří k zemi a voda kolem něj se zbarvila do karmínova.

Billy 6 ležel v dešti na ulici. Ječel bolestí a mlátil kolem sebe rukama. Billy 5 se k němu rozběhl záplavou sílícího deště. Padl vedle něj na kolena a začal mu prohledávat kapsy. Trhal zuřivě plast pláštěnky i tkaninu Billyho oblečení.

"Kam jsi dal můj ozark?"

Billy 6 kvílel bolestí.

Billy 5 mu obrátil naruby další kapsu. Zklamaně vyhodil do špinavého proudu dešťové vody chuchvalec plastových bankovek.

"Kam jsi to zašantročil, ty parchante!"

Držel Billyho pod krkem a tlačil mu hlavu pod kalnou hladinu splašků valících se ulicí.

"Utopím tě, jestli mi to neřekneš!"

Někdo chytil Billyho 5 za rameno a zatřásl jím.

Lahu.

"Zbláznil ses, člověče?"

"Drž hubu!" okřikl ji. "Nevíš, o co kráčí!"

Udeřil Billyho 6 do obličeje.

"Kams to dal! Kam!"

"Ten člověk je postřelený!" křikla Lahu.

"No a co!"

"Přijed' sem s tou rikšou."

Lahu promluvila nepřírozeným, přehnaně klidným hlasem. Billy 5 ji v přívalu deště sotva slyšel. Ale poslechl. Společně nasoukali kvilejícího Billyho 6 na zadní sedačku a rozjeli se zatopenou ulicí. Voda se lila přes čelní sklo a stěrač ji nestačil brát. Projížděli ulicemi, kde víchr strhl pouliční osvětlení a kde jim na cestu naprostou tmou svítil jen slabý reflektor rikši.

Lahu dirigovala Billyho 5 a přitom se nakláněla nad zadní sedačku a snažila se zastavit Billymu 6 krvácení. Billy 5 řídil rikšu s vypětím všech sil. Svou dávku ozarku měl dostat před hodinou. Doufal jen, že někde nenarazí do zdi nebo někoho nepřejede. Brzy mu to ale začalo být jedno.

"Jak to jedeš!" zděsila se Lahu, když karosérie rikši brousila omítku domů.

"Tak si to řiď sama...," vzdychl a pustil řidítka.

"Dávej pozor. Dávej si jen větší pozor, kam jedeš."

Billy 5 na poslední chvíli strhl řízení a vyhnul se plachtě ze střechy jakéhosi stánku, kterou hnal po ulici divoký víchr.

Nakonec zastavili u nouzového požárního schodiště hotelu a Billy 5 pomohl Lahu vynést Billyho 6 do jejich pokojíku. Tam se zhroutil na podlahu. Chtělo se mu umřít.

Zachvátil ho strach, nepopsatelná hrůza. Zpotil se děsem, který mu pulsoval mozkiem. Bylo to strašnější než ta nejsilnější fyzická bolest. Jeho strach neměl konkrétní podobu. Byla to čirá duševní deprese, destilát všech strachů. Billy 5 ten pocit znal. Tak se hlásil o své ozark. Byl čas vzít si tabletu. Polknout červenou kapsli a prožít ten fantastický pocit úlevy. Jenže ozark není.

Nabil pistoli novým zásobníkem. Buď dostane ozark z Billyho 6, nebo to všechno skončí.

Každý krok ho stál nepředstavitelné množství sil. Jako kdyby měl celé tělo z gumy. Hledal Billyho 6. Nikde ho neviděl. To ale nic neznamenalo. Někde tu musí být. Svět kolem se mu kroutil v divokém reji. Zdi se vzájemně proplétaly a strop se dotýkal podlahy. V jednu chvíli se mu zdálo, že zdi zmizely, a viděl hotel jako obří krabici se skleněnými příhradkami. Ta hloubka pod ním...

Udělal se mu zle. Jen málokdy se dokázal protřpět k stádiu halucinací. Kde je Billy 6? Kde je?

Do pokoje vběhla Lahu. To už si strkal studenou hlaveň pistole do úst, pevně rozhodnutý zmáčknout spoušť. Podíval se na Lahu. Co tomu asi říká?

Lahu mu podávala mísu, plnou červených věcí. Plnou krásně červených ozarkových tablet. Hromada ozarku! Mohl si nabírat plnými rukama a sypat si tablety do úst. Chutnaly sladce... tak sladce.

Zahodil pistoli a cpal si ozark do úst. Polykal ho, dával, až se mu zvedal žaludek. Ale ta úleva...

11.

Probral se s jahodovou chutí v ústech. V míse na stole zbývalo posledních pár červených plodů. Měl jahody rozmazané po obličeji i po košili. Ale bylo mu dobře. Tak dobře, jako už dlouho ne.

"Už je to dobrý?" zeptala se Lahu.

"Kdes našla ozark," vydechl a v duchu počítal, dokdy si musí opatřit další dávku.

"Co?"

"Nedělej blbou. Kdybych si nedal, bylo by už po mně. Jak dlouho jsem měl abst'ák? Jak dlouho jsem vydržel?"

"Mlátilo to s tebou asi osm hodin..."

Billy 5 nasucho polkl. Osm hodin. Plných osm hodin!

"Nevím, co je to ozark. Dala jsem ti jahody..."

"Cože?"

Horečně přemýšlel, co může mít ozark společného s jahodami. Nenapadalo ho nic. Kdyby byla účinná látka v jahodách, dávno by na to přišel.

"Šílel jsi kvůli něčemu červenému. Strašně jsi to chtěl! Co jsem měla dělat?"

"Tak moment," Billy 5 se marně snažil soustředit. "Tys mi dala jahody a já jsem se po nich probral z ozarkovýho abst'áku. A tomu mám věřit, jo?"

Sebral ze země pistoli a zamířil Lahu mezi oči.

"Hele, co ty jsi zač?"

"Neblázni už zase..."

"Drž hubu a odpovídej, na co se ptám!"

Podívala se mu do očí a řekla: "Polož to. Přece bys mě nestřelil."

Odložil pistoli na podlahu a přistrčil ji k Lahu. Nechala ji bez povšimnutí.

"Děláš pro Billyho Jonese? Pro Ukrajince? Pro Číňany? Jedeš na vlastní triko? Nebo pracuješ na obě strany? Poslouchej, o co ti vlastně jde?"

Pokrčila ramený.

"Já nevím. U nás doma bylo všechno mnohem jednodušší. Tady se sama v sobě nevyznám. Občas mám pocit, že dokážu ovlivnit myšlení některých lidí. Ale jen u někoho a jen v některých situacích. U nás je běžné vcítit se do pocitů druhého. Vy tomu prý říkáte empatie. Tady jsem se s tím ale setkala jen výjimečně."

"Chceš říct, že dokážeš vsugerovat své myšlenky cizím lidem?"

"To je příliš silné slovo - vsugerovat. Ale když na sebe ve sklepě pod Jošiwarským snem narazili mí Číňani s tvým Ukrajincem, stačilo jen málo, aby po sobě začali střílet. Oni to moc chtěli, báli se jeden druhého, drželi prsty na spouštích. Možná jsem jim k tomu ani nepomohla, možná by se postříleli i bez mého přičinění..."

"Takže to, že jsem na tebe narazil ve sklepě Jošivarského snu, to, že jsem tě vzal s sebou..."

"To bylo tvoje svobodné rozhodnutí. Nedokážu řídit lidi jako loutky. Když jsem utíkala z Jošiwarského snu, dvakrát mě chytli. Nedokázala jsem jim v tom zabránit, nedokázala jsem se ubránit..."

"A ta střelba na ulici před rychlobruslařským stadionem..."

"Moc jsem si přála, abys trefil."

"A aby ten Ukrajinec minul, co?"

Přikývla.

"Hmmm, tak to ti vyšlo."

Ukázal na mísu od jahod.

"Ale tomuhle nikdy v životě neuvěřím."

"Proč?" divila se. "Ty ses přece chtěl strašně moc vymanit z vlivu té drogy. Pral ses s tou svojí závislostí. Pomohla jsem ti možná jen trošku a možná, že vůbec ne. Možná bys tu závislost zdolal sám i beze mě!"

Billy 5 mlčel a přemýšlel. Byl volný. Bez závislosti na ozarku mohl dát Billymu Jonesovi sbohem. Jenže teď to dost dobře nešlo. Byl tu ještě Billy 6.

"Jak je na tom ten kluk?" zeptal se Lahu.

"Strašně moc chce žít. Moc to chce."

"A ty mu v tom jeho snažení jen tak trošku pomáháš, že jo?"

Znovu jen němě přikývla.

"Já se z toho snad zblázním," zahučel Billy 5.

Billy 6 ležel na rohoži a přerývaně dýchal. Na hrudníku mu provizorním obvazem prosakovala krev.

"Co s ním budeme dělat?" zeptal se Billy 5.

"Už jsem volala lékaře."

"Jakého lékaře?"

"Měl u sebe kartičku, aby k němu byl v případě zdravotních obtíží povolán doktor..."

"Preston?"

"Ano. Udělala jsem snad něco špatně?"

"Všechno je špatně! Musíme pryč!"

Někdo zabušil na dveře. Vzápětí se vyvrátily z pantů a do pokoje vtrhlo několik mužů v kožených bundách. V rukou měli solidně vyhlížející ruské pistole velké ráže. Lahu srazili na zem. Uhodila hlavou o podlahu a pak už se nepohnula.

Billy 5 zdvihl poslušně ruce nad hlavu. Sebrali mu pistoli. Jeden z Ukrajinců ho praštil pěstí do břicha. Spis jen aby tak stvrdil nové Billyho postavení než jako výraz osobní zášti. Mafiáni pracovali rychle a přesně. Dokonalí profesionálové. Billyho 6 vložili do transportního vaku, v jakém jsou převáženi pacienti v sanitkách. Billy 5 šel po svých.

12.

"Rodinka je zase pohromadě," zasmál se Billy Jones zadýchaně, když jeho ochranka převzala od Ukrajinců Billyho 5 a vak s Billym 6, napojeným na složité aparatury.

"Kde je Preston? Kde se ten žlutý parchant fláká," procedil ztěžklým jazykem Billy 2. Už byl zase namol.

Billy 5 doufal, že Preston právě dorazil do hotelu, nenechá Lahu na holičkách a dá ji do pořádku.

"Preston tu bude jistě každou chvíli," usmál se Billy 1 a zastrčil si zálibně palce do kapes saténové vesty.

"Počkáme si, jak zhodnotí stav Billyho 6. Já bych řekl, že srdce při té... ehm... nehodě nemohlo utrpět vážnější škodu."

Billy Jones se ztěžka svezl do křesla. Namáhavě oddychoval a neohrabaně si uvolňoval kravatu. Prsty ho neposlouchaly.

Billy 2 sáhl do náprsní kapsy pro plochou láhev.

"Já na nic čekat nebudu!"

"Budeš!" křikl zadýchaně Billy Jones. "A budeš držet hubu!"

"Mám všeho toho čekání plný zuby. Nedělám celej svůj podělanej život nic jinýho, než že čekám. Na to, než mi v baru nalejou, na ozark, na výsledky vyšetření Billyho Jonese, na to, jak dopadne Prestonův výběr nejvhodnějšího dárce, na smrt..."

"Ticho!"

"Už mě nebaví jen čekat! Čekat a mlčet! Nebaví! Rozumíte?"

"Už nechlastej," zkusil mu domluvit Billy 5. "Máš dost."

"Já že mám dost? Já? Vy toho budete mít brzy všeho plný zuby! Všichni do jednoho!"

"Neblbni a zklidni se!" okřikl ho Billy 5.

"Ty se zklidni!" zařval Billy 2. "Všichni se zklidněte. V tyhle flašce mám nácpano dost plastický trhaviny, aby nás to poslalo na onen svět všechny - po částech, pánové."

"Ochranka!" křičel Billy Jones.

"Blafuješ," vydechl stísněně Billy 1.

"Ani nápad," odsekl Billy 2. "Stačí pootočit uzávěrem placatice a všechno tady vyletí do vzduchu."

"Kristepane, neblázni," vřeštěl Billy 1. "O tebe přeci nejde. Dárce je Billy 6!"

Billy 2 sevřel nálož v dlaních, až mu námahou zbělely klouby na rukou.

"Zkusil sis někdy půl dne bez ozarku? Zažil jsi to peklo na vlastní kůži? Já jo! Několikrát. Už nechci, aby se to opakovalo. Už to nechci znovu zažít!"

Billy Jones, bledý a roztřesený, chabě pozdvihl ruku.

"Už se to nestane, Billy 2. Uznávám, že jsem to asi přeháněl... Ksaku! Kde je ochranka!"

"Omlouváš se? Chtěl by ses omluvit?" uchechtl se Billy 2. "Protože máš strach, Billy Jonesi! Protože se bojíš! Kdybych teď couvnul, je se mnou konec. Předhodíš mě Ukrajincům jako Billyho 6. Jen si objednáš, aby mě dodali ve vaku, v jakém se na prosektuře skladují mrtvolky. Ne! Já na vás kašlu!"

"Podepíšu ti místopřísežné prohlášení..."

"Pcháá! Kašlu ti na cáry papíru! Co kdybych chtěl tvoje játra? Svoje jsem už bezmála propil. Preston tvrdí, že mi beztak už moc života nezbyvá. Dáš mi své játra, Billy Jonesi? Nemusíš si dělat násilí, játra máš ještě vlastní. Nedával bys z cizího."

Ruce se Billymu 2 třásly. Nervózně si pohrával s uzávěrem. Očima těkal z Billyho Jonese na ostatní klony.

"Ochranka!" sípal Billy Jones.

Billymu 5 bylo jasné, že Billy 2 neblafuje.

"Neblázni, Billy 2! Všechno se srovná."

Vstal a natáhl k Billymu 2 ruku.

"Dej mi to," zašeptal tiše. "Prosím tě."

Do místnosti vrazili muži z Jonesovy ochranky.

Billyho 5 udeřila do očí oslepující záře a náraz do hrudníku ho zbavil dechu.

13.

Lahu nervózně přecházela čekárnou. Obvázaná hlava jí třeštila.

"Jak to dopadlo, doktore?"

Preston si stáhl z obličeje roušku a unaveně si protřel oči.

"Já nevím. V životě jsem neviděl taková jatka. Věřte, udělal jsem, co bylo v mých silách. Ale kdo to teď je..."

Preston jen pokrčil rameny.

"Byl tam jediný neporušený mozek s míchou a na něj jsem musel napojit to, co z nich zbylo a dalo se použít. Vcelku je jedno, či byly ty kosti, svaly nebo vnitřnosti. Asi od každého z klonů kus. Ale já nevím, či byl ten neporušený mozek. Nemohl jsem ho podle ničeho identifikovat. Nejspíš bude toho kluka Billyho 6, protože toho aspoň trošku chránil nemocniční vak..."

"Cením si vaší poctivosti, doktore. Nezkoušíte mi nic nakukat a hrajete fér. Naše dohoda platí. Pomůžu vám s vaším ozarkovým problémem, i když to nebude on."

"Díky, paní."

"Můžu ho vidět?"

"Snad, já nevím..."

"Doktore, já ho chci vidět," pronesla klidně a dívala se přitom Prestonovi do očí.

14.

Billy připomínal skládanku, složenou šíleným řezníkem. "Vidí mě?" zeptala se Lahu. Preston zavrtěl hlavou.

"Zatím ne, to chce čas. Ale už slyší na levé ucho." "Billy," zašeptala mu u levé skráně. Z krvavých úst se vydral skřípavý zvuk. Lahu si byla jistá, že když bude opravdu chtít, tak mu porozumí.

"Koupím... ti... toho ptáčka..., co se... ti tak... líbil..."